

havde stirret uforstaaende paa deres hjertegrebne Søskende, begyndte en ynksom Snøften, havde han ondt ved at undertrykke et Smil.

Alligevel — helt uden Tvang var denne Munterhed ikke. Dertil ramte dette Ydmygelsesforsøg ham for haardt paa hans allerømmeste Sted: hans Æresfølelse. Hans Kinder havde ogsaa efterhaanden mistet Kuløren. Dybest i hans Sind rørte der sig under hele Slutningen af Faderens Tale en frygtelig Ophidselse, en mørk, dump Gengældelsestørst, der lagde som en flimrende Taage over hans Øjne.

Mindet om denne Middagstime skulde i det hele faa en skæbnesvanger Betydning ikke alene for Drengens Forhold til det religiøse. Der nedlagdes i disse Øjeblikke i hans hidtil sorgløse Sind Spiren til et uforsonligt Slægtshad, en trodsig, stridbar Ensomhedsfølelse, der blev Sjælen og Drivkraften i hans fremtidige Liv. Han havde fra ganske lille følt sig forladt, ligesom husvild, under sine Forældres Tag. Nu begyndte han at spørge sig selv, om han ogsaa virkelig hørte hjemme der; om han ikke var et fremmed Barn, som Forældrene havde taget sig af. Jo oftere han i sin Ensomhed overtænkte Tingen, des sandsynligere forekom den ham. Alt, lige til den forøgede Skyhed, hvormed hans Søskende efter denne Dag omgikkes ham, syntes ham at bestyrke hans Mistanke. Havde han ikke ogsaa de hundrede Gange maattet høre, at han ikke var som de andre? Og havde Faderen nogensinde givet ham et Kærtegn eller blot et venligt Ord? Og hans Udseende? Naar han saa sig i Spejlet, fandt han, at han var mørkere end sine Søskende, havde rødere Kinder og hvide, stærke Tænder. Han huskede nu ogsaa, hvordan Naboens Gaardskarl engang